

Saa har Finansudvalget i Folketinget faaet indsat paa Finansloven nogle Anmærkninger, som jeg ved 3die Behandling i Folketinget søgte at faa udstemt, men det lykkedes som bekendt ikke. For saa vidt man nu herved har villet slaa fast, at §§ 5 og 6 i Lønningsloven af 1870 skulde komme til Anvendelse paa visse Honorarstillinger, Stillinger, som ere lønnede ved Honorarer, uagtet disse Lovbestemmelser tidligere ikke have været anvendte derpaa og have været forstaaede paa en anden Maade, saa maa jeg fastholde, at her foreligger et Forsøg paa en Lovfortolkning, og, som jeg har udtalt i Folketinget: jeg anser ikke Finansloven for at være det Sted, hvor man bør foretage Fortolkninger af og Forandringer i bestaaende Love. Regeringen kan derfor heller ikke anse sig bunden ved disse Forudsætninger, fra hvilke altsaa Folketinget er gaaet ud ved Vedtagelsen af disse Anmærkninger, og hvis Forholdene havde været anderledes i Aar, end det nu viser sig, at de ere, hvis der havde været tilstrækkelig Tid til, at man kunde have faaet Finansloven behandlet gennem alle de ved Grundloven hjemlede Stadier med Udsigt til at faa en ordinær Finanslov inden Valgperiodens Udløb, vilde jeg vel heller ikke have betænkt mig paa at forsøge at faa disse Anmærkninger udstemte her i Landstinget for at faa fuldstændig Klarhed i denne Sag. Imidlertid mene vi, at det ikke er nødvendigt for de paagældende Ministre i det Finansaar, vi nu komme ind i, at afvige fra de bestaaende Love, saaledes som disse hidtil ere blevne forstaaede og bragte til Anvendelse af Administrationen. Derfor mener jeg, at der i dette Øjeblik ikke er nogen Nødvendighed for at forsøge paa at faa udstemt disse Anmærkninger, og jeg skal derfor heller ikke stille noget Forslag om, at de skulle gaa ud. Naturligvis forventer jeg, at Finansudvalget vil tage denne Sag under Overvejelse, hvorvidt det kan dele Regeringens Anskuelse i dette Punkt, eller det maaske vil komme til det Resultat, at man bør udstemme Anmærkningerne. For øvrigt vil jeg forbeholde de enkelte Ministre at udtale sig om de Anmærkninger, som vedrøre hver af dem især.

Finansministeren (Scharling): Det foreliggende Finanslovsforslag blev af mig fremsat i Folketinget med en paaregnet Indtægt af 73,662,000 Kr. — jeg benytter runde Tal — og en paaregnet Udgift af 72,673,000 Kr., saa at der var et paaregnet Overskud af paa det nærmeste 1 Mill. Kr.,

ikke, som den højtaerede Konseilspræsident sagde før, paa 1½ Million. Uagtet Udgiftssiden ved tredie Behandling i Folketinget er bleven forøget med ret betydelige Bevillinger til et samlet Beløb af over 700,000 Kr., fremtræder Udgiftssiden dog nu med et mindre Beløb end i det oprindelige Forslag paa Grund af de ret betydelige Nedsættelser, som særlig ved anden Behandling have fundet Sted. Den samlede Udgift er opført med paa det nærmeste 600,000 Kr. mindre end i det oprindelig forelagte Forslag. Desuagtet er der nu Underbalance; medens Finanslovsforslaget var fremlagt med et paaregnet Overskud af henvend en Million, er der nu en Underbalance af over ½ Mill. Kr. Denne er fremkommen derved, at en paa Forslaget opført Indtægtspost af 2,140,000 Kr., som foresloges tilvejebragt ved Udstedelse og Salg af Statsobligationer til Dækning af Udgifter ved Jernbaneanlæg i Henhold til Loven af i Fjor, er bleven udstemt i Folketinget. I den Anledning maa jeg maaske tillade mig at gøre det høje Ting opmærksom paa, hvorledes den finansielle Status i Øjeblikket er. Man har jo ogsaa i tidligere Aar haft Finanslove med paaregnet Underbalance og med virkelig Underbalance, navnlig naar dertil er kommen Tillægsbevillingen. Saaledes udviser Statsregnskabet for det sidste Finansaar et Underskud af henvend 5 Mill. Kr. Dette har kunnet dækkes af Kassebeholdningen, men det er klart, at man ikke vedblivende kan afholde saadanne Underskud af Kassebeholdningen. Den virkelige Kassebeholdning var ved sidste Finansaars Udgang knap 12 Mill. Kr.; men deri var indbefattet det Indtægtsoverskud for Statsbanerne, som var fremkommet i de to foregaaende Finansaar, og som hidtil ikke er indbetalt i Statskassen og ikke kan indbetales, fordi det er en nødvendig Driftsfond for Statsbanerne og faktisk eksisterer i Form af Skinner, Svelter, Kul og andre Varebeholdninger, som Finansministeren selvfølgelig ikke kan benytte til Udbetalinger, ligesom der heller ikke kan udstedes Anvisninger paa dem. Det vil saaledes ses, at den virkelige disponible Kassebeholdning ved sidste Aars Udgang kun var mellem 6 og 7 Mill. Kr., og at naar den paa Statsregnskabet optræder med nominelt større Beløb, saa skyldes det kun den Omstændighed, at der ved Finansaarets Slutning var Udgiftsrestancer, som ikke vare blevne udbetalte, skønt de vare anviste til Udbetaling. Det vil sikkert forstaas, at denne Kassebeholdning ikke kan reduceres mere, efter at der